

r) W art. 102 w ustępie 1 w wierszu 2 od końca po wyrazie: „art. 17” dodać „art. 18 i 20”.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Skarbu oraz innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania. Równocześnie upoważnia się Prezesa Rady Ministrów i Ministra Skarbu do ogłoszenia ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym z 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z 1924 r. № 6, poz. 46) ze zmianami, wprowadzoną niniejszą ustawą.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej od dnia 1 października 1923 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *W. Grabski*

179.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 11 lutego 1924 r.

w sprawie djet przy podróżach służbowych do Niemiec.

Na podstawie art. 10 punkt a) ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924) oraz art. 6 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 134 poz. 1107) zarządza się co następuje:

§ 1. Do § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 stycznia 1924 r. w sprawie djet przy podróżach służbowych do Niemiec (Dz. U. R. P. № 8 poz. 76) dodaje się jako ustęp ostatni następujące postanowienie:

„Przy podróżach służbowych nie pociągających za sobą konieczności przenocowania na terytorjum niemieckim przysługuje 50% powyższych djet”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *W. Grabski*

180.

Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych

z dnia 11 lutego 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej, zmienionej ustawą z dn. 16 sierpnia 1923 r. w przedmiocie zmian w ustawie z dn. 17 grudnia 1920 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy art. 9 ustawy z dn. 17 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z r. 1921 № 4, poz. 17) w brzmieniu usta-

lonem w art. 4 ustawy z dn. 16 sierpnia 1923 r. w przedmiocie zmian w ustawie z dn. 17 grudnia 1920 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z r. 1923 № 92, poz. 725) zarządza się co następuje:

Do art. 2.

§ 1. Za wymienione w p. a osoby, przedstawiające prawa właściciela, należy uważać osoby, posiadające pełnomocnictwo ogólne lub też do zarządzania majątkiem (administratorów, rządców i t. p.), dzierżawców, małżonków prawnie nierozłączonych, pełnoletnich zstępnych, prawnie wyznaczonych kuratorów oraz opiekunów właścicieli niepełnoletnich.

§ 2. Przy przejmowaniu ziemi na własność Państwa na podstawie p. a art. 2 powołanej wyżej ustawy powiatowe komitety nadawcze mogą orzec o przejęciu zarówno części opuszczonych dóbr, jak też i ich całości, nie wyłączając wód, nieużytków i t. p.

§ 3. Obszary leśne powyżej 60 ha nie będą przejmowane na własność Państwa do czasu unormowania sprawy upaństwowienia lasów.

§ 4. Przy przejmowaniu ziemi na własność Państwa na mocy p. b art. 2 winny być analogicznie stosowane przepisy, zawarte w ustępie trzecim art. 2 oraz ustępach drugim i trzecim art. 4 ustawy z dn. 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. № 70, poz. 462) przy czem właścicielowi pozostawia się prawo zatrzymania według swego wyboru tylko jednego zabudowanego folwarku o obszarze do 400 ha, na którym on lub jego rodzina gospodarstwo prowadzi. Gruntem, pozostawionym właścicielowi, winna być nadana konfiguracja, umożliwiająca racjonalne prowadzenie gospodarstwa jednofolwarcznego, niezależnie od uprzedniego podziału tych gruntów na folwarki. Ziemie, posiadane przez danego właściciela poza obszarem, objętym wyliczeniem w art. 6 powiatami, jak również lasy, leżące na obszarze tych powiatów, a nadające się ze względu na obszar do samodzielnego gospodarstwa leśnego nie powinny być brane w rachubę.

§ 5. Za niezagospodarowane w znaczeniu p. c będą uważane obszary, nadające się do uprawy, a leżące odłogiem i nieuprawione, nie licząc przewidzianych w zmianowaniu ugorów.

§ 6. Rodzine, niepodzieloną co do praw majątkowych prawnie i faktycznie w dniu wydawania przez powiatowy komitet nadawczy orzeczenia o przejęciu należącej do niej ziemi na własność Państwa, uważa się za jednostkę; ta sama zasada stosuje się i do współwłaścicieli, nie należących do rodziny.

Do art. 5.

§ 7. Nadawanie ziemi w myśl art. 5 na skutek podań, wniesionych przed dniem 12 stycznia 1924 r. winno być dokonywane w miarę możliwości z tych obszarów, które należały do danego właściciela.

§ 8. Nadanie ziemi na zasadzie art. 5 dokonywa się w drodze orzeczenia analogicznie do nadawania ziemi na mocy ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. o nadaniu ziemi żołnierzom wojska polskiego (Dz. U.